

Гупало Василь. П'ять з половиною пригод

Про книгу

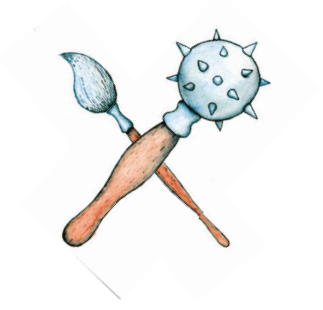
Усі ми з дитинства навчені вірити, що добро перемагає зло. Для тих, хто з певних причин розчарувався чи засумнівався в цьому постулаті — книжка напівпритчевих оповідок від Фоззі. Тут добро уособлює простий собі чоловік — Гупало Василь. Але простий він до пори до час у. Коли ж настає інша пора, інший час і добру людей починає щось загрожувати, Гупало Василь фізично проявляє метафізичну здатність добра рости, збільшуватись у розмірах і таки перемагати...

ФОЗЗІ

ГУПАЛО ВАСИЛЬ

П'ЯТЬ З ПОЛОВИНОЮ ПРИГОД

УДК 821.161.2-3
ББК 84(4УКР)
Ф 74

Фоззі

Ф74 Гупало Василь. П'ять з половиною пригод [Текст] : Фоззі. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2016. — 64 с.

ISBN 978-617-679-266-6

Усі ми з дитинства навчені вірити, що добро перемагає зло. Для тих, хто з певних причин розчарувався чи засумнівався в цьому постулаті — книжка напівпритчевих оповідок від Фоззі. Тут добро уособлює простий собі чоловік — Гупало Василь. Але простий він до пори до часу. Коли ж настає інша пора, інший час і добру людей починає щось загрожувати, Гупало Василь фізично проявляє метафізичну здатність добра рости, збільшуватись у розмірах і таки перемагати...

У творі збережено оригінальну авторську мову.

УДК 821.161.2-3
ББК 84(4УКР)

Фоззі © текст, 2016
Сашко Даниленко © концепт, ілюстрації, 2016
Видавництво Старого Лева © 2016

ISBN 978-617-679-266-6

Усі права застережено

ФОЗЗІ

**ГУПАЛО
ВАСИЛЬ**

П'ЯТЬ З ПОЛОВИНОЮ ПРИГОД

Видавництво Старого Лева
Львів – 2016

ПРИКАЗКА

На наших землях люде завжди різним жили: полювали, хлібчик рослили, сіль возили з півдня на північ, розбійничали — хто як, хто де. І, скажу відверто, мені скрізь подобалося, хоч і люде траплялися різні, іноді відрізняючись, як... Я знаю?.. Кінь від бика абощо.

Та всі ми й на всі боки сходилися на думці, що кращого за наш край не знайти, бо росте тут усе, що вкинеш до чорнозему — само росте, лише встигай збирати. А люде наші добрі, навіть якщо злими справами промишляють діткам на вечерю. Так було, як мій дід на базарних площах казки співав із бандурою, так було і за батька

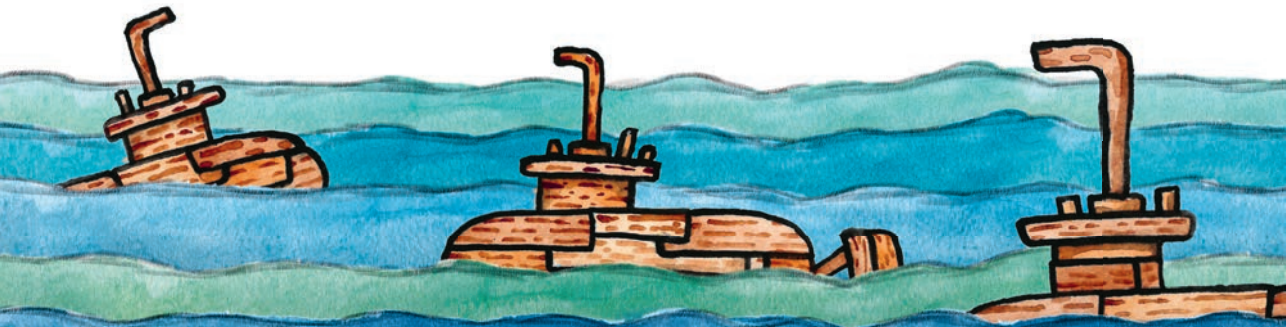

з кобзою. Та все змінилося ще за мого дитинства, змінилося швидко й різко.

Я чув, що Зелений Остап тоді ще радо виходив із лісу до людей і одного разу з'явився з новиною, яка змінила наш світ. Він відкрив властивості Чорного Дуба, який — залежно від обробки — ставав то легким і гнучким, як повітря, то важким і твердим, як камінь.

І зчинився такий гармидер, що ховайся! Понаїхало всіляке рубати дивні дерева: злі не по-нашому, незрозуміло говорящі, з гострими пилами. Брехати не стану: наших теж багато радо взялося за сокири. І почала ця орда рубати гаї, та так завзято взялася до справи, що з'явилося прислів'я: «Аж гай шумить».

До нашого краю прийшли по заробіток лихі люде — і життя змінилося. За одне покоління людство навчилося робити з того дуба хто що собі навигадував: фіри без

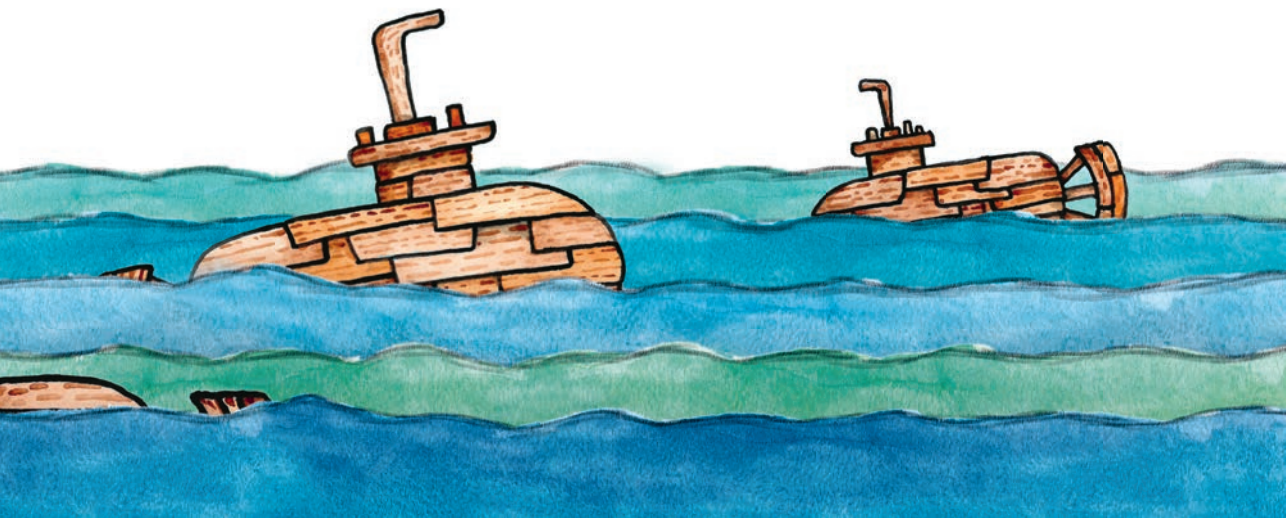

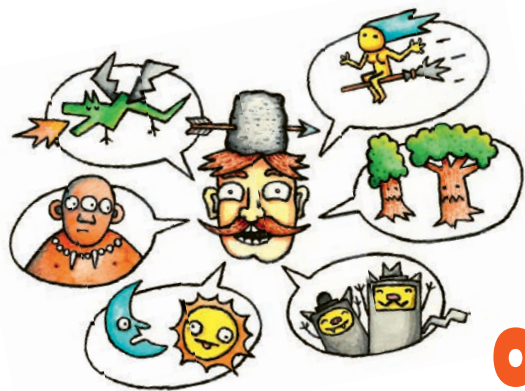
коней, човни, які плавали під водою, та повітряні хури, що їх назвали літаками. А принагідно великий ліс Чорного Дуба порубали вщент, — нічого не лишилося, тільки подекуди лоховники та болота.

Від такого горя Зелений Остап образився на людство, прокляв нас і пішов углиб північних хащ. З часом шкідники-сокирники розбіглися: хто додому, хтось іще далі, а деякі лишилися шукати залишки Чорного Дуба, що їх можна було надібати у звичайних лісах на всі боки. Кажали, що в таких з'явився отаман, котрого звали Чорноротий, і що він об'єднав пошуки, а тих сокирників, котрі йому не скорилися, пустив униз по річці та й униз обличчям...

Багато хто постраждав під час тих заворух зі завірюхами, і на той момент, коли я вперше побачив Василя, ми ще не оговталися: жили, намагаючись намацати старі добрі часи, ніби можливо до них повернутися.

ОСТАННЯ КАЗКА ТА ПЕРШЕ ДИВО

Коли ми вперше з ним зустрілися, я ще не був парламентарем. Але і хвости коровам давно вже не крутив. Я ходив по різних селах: де на ярмарок, де просто так — і забавлявся тим, що розповідав людям казки. Знав тих казок на три торби з гіркою, пам'ять мав добру, а робити мені все одно було нічого, от і розповідав усяку всячину на всі боки від Чорнодубого Лісу.

Пам'ятаю, в деяких містечках я вже побував двічі, казки мої слухали завзято, з площі не проганяли, тож це могло би стати моїм фахом на ціле життя. А в цій роботі головне — спершу зрозуміти, про що люди на хоче слухати, бо кожен прагне чути лише своє, і, як не вгадаєш — то йдеш далі без вечері, човгаючи самотньо, вночі й під дощем. Але таке зі мною траплялося рідко: я розумним виріс і відразу зрозумів, про що людям хочеться чути.

От вам хочеться дізнатися правду про ті часи та про того Василя, а зазвичай люде хочуть послухати хвилини чотири про те, як комусь майже гаплик був, але він усе одно долю подолав і переміг, бо всім живеться важко й тільки вірою пробавляється добра людина у злomu світі. І так, аби наприкінці казки весілля було, бо ж тут сходять-ся інтереси всіх: жінкам — за мету, чоловікам — за свято.

* * *

Того разу перед Різдвом стояв я в обід край базару в Підгірцях і гучно розповідав про каміння, що впало з неба, а з нього вийшли люде о трьох ногах. Зима тоді видалася теплою, сніг потрохи танув під сонцем, і стояти на місці мені було не холодно, ще й у довгому дідусевому кожусі.

Казочку, яку я чув від чужинця на західнім кордоні, слухали кволо, бо покупці ще не скупились, а продавці —

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ